

عنوان مقاله:

قانون احوال شخصیه شیعیان افغانستان و میزان همسویی آن با فقه جعفری (بخش میراث)

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات تطبیقی فقه و اصول، دوره 2، شماره 1 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

علی رضا مهدیان - دانشجوی دکتری فقه و مبانی حقوق اسلامی، دانشکده الهیات، دانشگاه تهران، ایران

محمد رضا رضوان طلب - دانشیار، گروه فقه و مبانی حقوق اسلامی، دانشکده الهیات، دانشگاه تهران، ایران

خلاصه مقاله:

اصطلاح احوال شخصیه بیشتر در مورد حفظ حقوق اقلیت ها در یک جامعه کاربرد دارد و از آنجایی که شیعیان افغانستان به عنوان یک اقلیت مذهبی در آن کشور مطرح هستند، برای اولین بار قانون احوال شخصیه اهل تشیع در سال ۱۳۸۸ ه ش جهت رعایت حقوق این اقلیت مذهبی وضع گردید. همچنان بدلیل اینکه مبنای قانون احوال شخصیه اهل تشیع افغانستان فقه است، مطابقت مواد این قانون با مبانی فقهی اش از اهمیت بسزایی برخوردار است؛ اما با توجه به گستردگی موضوعات احوال شخصیه، در این مقاله کوشش شده است تا صرفاً در مبحث میراث به عنوان یکی از مصادیق احوال شخصیه به موادی که با مبانی فقهی خود همسویی نداشته و یا برگرفته از آن نمی باشد و چرایی آنها پرداخته شود، در این بین مواردی چون فقره ۳ از ماده ۱۹۴ در خصوص شخصیت حقوقی ترکه، فقره ۳ ماده ۱۹۶ در خصوص بیمه و سایر حقوقی که پس از مرگ به متوفی تعلق می گیرد، فقره ۶ از ماده ۱۹۷ در خصوص تعیین جنسیت و تعدد حمل قبل از تولد و ... مورد بررسی قرار گرفته اند.

کلمات کلیدی:

ارث، شخصیت حقوقی، خنثی، حمل، لقاح مصنوعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1196992>

